

**Uit de Voorstelling Alfa.
Muziek: Intro Laetitia van Krieken.**

1 Alfa Thema

**Modder
doorweekte modder
doorweekte aarde
zwart doorweekte aarde
karrensporen zonder einde
akkers zonder einde
wegen zonder einde
petroleumlucht
stallucht
baklucht
bedlucht
de bedlucht van mijn tantes
een achtergelaten schoen
vastgezogen in de modder
losgewrikt uit de aarde
uit de zwart doorweekte aarde
stemmen samengetroeft
in het midden van mijn hersens
stemmen in 't halfduister bij de kachels
bij de halfgevulde eetketels
een opeenhoping van doffe fluisterende stemmen
die de een na de ander stilvallen
als Schram beweert als slager Schram beweert
dat er tussen mijn benen niks zit
net als de tekening in de bunker met mijn naam erboven
't mannetje met de lamme plasser
waar de man met de tabaksadem
mij tegen de grond had gedrukt
tegen de koude vloer van de stinkende bunker
waar ik roerloos onder zijn handen had gelegen
en niets had gezegd en niets had gedaan
zodat ik het gevoel had dat ik had gewonnen
maar dat niemand dat ooit zou geloven
Opstaan het bevel op te moeten staan
het bevel op wacht te moeten staan
het bevel op wacht te moeten gaan staan
op schildwacht te moeten gaan staan**

2 Fragment Alfa Jeugd

Pinksteren.

1 juni 2009 Paramaribo Eco hotel.

Beste Maurits.

Om maar met de deur in huis te vallen, Maurits,

Matthijs R. Liesbeth C. en Silvia A zijn onder andere mijn illustere voorgangers, weet je meteen op welke plaats je staat en omdat ik een podium krijg heb ik met mijn ijdele hoofd ja gezegd. Spijt als haren en nu met de gebakken peren want ik heb helemaal niks te zeggen over ons geliefde kindertoneel.

Maar Kees B van de Krakeling wilde er ook een jonge maker bij zeker in het kader van talent ontwikkeling, want er kan tegenwoordig geen zin meer uitgesproken worden of het woord talent ontwikkeling moet vallen, let maar eens op.

Dat moet van de man met de hoed.

Talent ontwikkeling in prachtwijken.

Talent ontwikkeling van onze marketing strategen.

Talent ontwikkeling van onze culturele ondernemers.

Talent ontwikkeling van onze educatieve medewerkers.

Jouw talent Maurits is gelukkig al ontwikkeld en ik zou maar hard gillend wegrennen als iemand beweert dat hij jouw talent wel eens eventjes zou willen ontwikkelen, en omdat ik zo onder de indruk was van jouw verhaal toen ik je sprak na de Carmen in de Koninklijke Schouwburg, dat jij na een jaar spelen van de voorstelling Gasten het bijltje er bij neer wilde leggen, daarom dacht ik aan jou, of jij ook niet iets wilde schrijven.

Ik heb jullie voorstelling gezien op het tweetakt vorig seizoen midden in een groep VMBO-ers, die voorstelling was wel in orde, maar wat er op dat moment gebeurde had allemaal niets met theater te maken Ik snap die keuze niet van de dames Tweetakt, om met het VMBO te komen aanzetten. Ik ben sowieso de draad van de dames Tweetakt kwijt, jeugdtheater is bij uitstek gemaakt voor hun publiek, dat is eigen aan jeugdtheater, nadenken over je publiek waarom hebben ze dan dat oude makers festival afgeschaft, bovendien mag de helft van de groepen er niet meer spelen, Jeux Interdit. Maar sorry, als ik de dames Tweetakt tegenkom gedraag ik me als een knipmes en ze weten hoe ik erover denk.

Had ik nu maar tijd en geld ik wist wel wat voor festival ik wenste.

Ben hier in Paramaribo voor een schrijvers workshop en ben d'r stik nerveus voor, ik ben zo'n intuïtieve schrijver, les geven daarover lijkt me nog iets anders.

We zien wel. Hoe is het jullie vergaan met jullie gedoodverfde tweede voorstelling, Drempelen?

Hans.

De dames van Tweetakt dachten dat 'Gasten' hoe dan ook werkte voor VMBO klassen, dat was meestal ook zo, ze vergaten echter ons te vertellen dat die kinderen aanwezig waren bij een 'vrije' voorstelling en ze vergaten een stukje begeleiding. Maar ze vroegen

achteraf zelf om een gesprek met ons om door te nemen wat er allemaal fout ging. Vanuit mijn perspectief zijn het hele leuke dames! En ze zijn erg bezig met wat er allemaal speelt en waar ze van kunnen leren. Maar ik val natuurlijk onder het kopje 'jonge hond' en die krijgen veel gelegenheid inderdaad, best fijn om eerlijk te zijn. Overigens het probleem was rumoer, rondvliegende objecten, laserpointen op mijn kont, laiserpointen op mijn knie, laiserpointen op mijn kuis en andere curieuze gebeurtenissen.

Voordat ik afdwaal: Tot een ruim jaar geleden was ik in mijn leven eigenlijk niet te stoppen, alle dromen zouden nog verwezenlijkt kunnen worden. Als je op school zit kun je alles. Ok, de pubertijd is niet niks, maar je kunt nog alles, als je er maar voor vecht! Tegenslagen? Makkelijker te verwerken en hindernissen zijn goed, daar word je sterk van! Wat is mijn streven? Daar wil ik naar toe en dat gaat echt lukken! Ik lees net in je mail "dat je het bijltje er ook bij neer wilde leggen", dat is toch erg, ik weet dat ik dit wil. Ik heb de studie gevolgd van mijn dromen (zo ongeveer), oefen een vak uit waar ik volgens mij echt goed in kan zijn (godzijdank is er die man met de hoed voor jong talentontwikkeling, die man houdt mijn dromen in stand!), maar waarom kom ik dan naar je toe in die chique Haagsche schouwburg, die schouwburg met al die schilderijen met mannen en vrouwen die imposant naar je kijken, waarom kom ik dan naar je toe in de artiestenfoyer en zeg ik dat ik het zat ben?

Trouwens, ik vond de afsluiting van het seizoen bij Stella goed georganiseerd en heb na die middag vooral één gedachte vastgehouden "Wat zijn we klein! Maar wat was het jaar groot!". De bitterballen waren ook lekker en ik was blij dat iemand nog even MJ had aangezet op de achtergrond. Je schrijfstijl is zo uniek. De opmaak ook. Je eerste mail leek net een pagina uit de "Heerlijkheid van Asten", ook in de ritmiek van de tekst.

'Mandarijnen op zwavelzuur' ken ik niet, mijn plan voor komend jaar is mijn literaire kennis flink op te krikken.... Is het een mooi boek?

3. Laetitia Krieken speelt een stuk uit Alfa.

Beste Maurits.

7 Juli Koningsplein Den Haag.

Mandarijnen op zwavelzuur is een boek vol polemieken, boze schrijfsels over andermans schrijfsels. Hermans noemt man en paard, creëert vijanden en vrienden en is in zijn boosheid een volmaakt stilist.

De voorstelling Alfa is heel mooi geworden, een beetje hallucinerend en totaal ongeschikt voor Het boulevardfestival.

Wie heden ten dage kunstmanager, kunstbobo, of kunstman wordt genoemd,

werd in W.F. Herman 's tijd voor mandarijn uitgescholden.
Je moet dan wel in een redactietje van een literair tijdschrift,
of in een jury van één of ander prijsje,
of in een commissietje verkeren,
kortom Kees B. is de oppermandarijn van het Jeugd Theater,
en toen hij vroeg of ik de State of the Union wilde schrijven,
haalde hij als voorbeeld mijn mail wisseling met Roel Verniers
uit het jubileumboek van Stella naar voren, Maurits, Cees wil vuurwerk,
maar ik ga mijn vingers niet branden, nu in het pretijdperk Wilders,
nu de cultuur aan een aan de markt aangepast zijden draadje hangt.

Ondanks dat het een jaar was met een paar fijne hoogtepunten
was het ook het jaar van de steeds drammerige
opdringerige oprukkende marketingwereld,
soms denk je wel eens dat het niet meer gaat over wat we maken,
maar over een papieren marketing wereld,
een wereld waarin steeds
nieuwe woorden worden uitgevonden.

En mijn aller, absoluut aller gruwelijkste diepte punt was wel de feestelijke felicitatie van
iemand uit Middelburg: Dat het me gelukt was binnen te treden in
't gilde van 't cultureel ondernemerschap.

Eerst was ik een regisseur, die de kunst
probeerde te zoeken in zijn maaksels.

Daarna werd ik ook nog eens een schrijver,
met boekjes die uitgegeven zijn, jongens, maar nu moest ik blij zijn
met mijn plechtige inwijding in het Culturele Ondernemerschap.
Dat zal de man met de hoed plezieren, zei de meneer er zachtjes achteraan.

En nu zal ik later bij mijn heengaan wel in de Culturele Ondernemers Hemel
terecht komen.

Waar de vaktermen natuurlijk niet uit de lucht te slaan zijn.

Over onze collectieve marketing.

Over onze guerrilla marketing.

Over onze brandbrief marketing.

Over onze middelpuntvliedende marketing.

Over een kwijnende marketing.

Over een marketingmomentje.

Allemaal voor de broodnodige segmentatie.

Voor de broodnodige doelgroep segmentatie.

De verdien capaciteit van de matchingregeling.

De uit de kast vallende innovatiegelden.

Uiterst geschikt voor community-art.

Het sexy merk community-art zodat:

Onze jonge geesten.
Onze jonge stedelingen.
Onze aller jongste dorpelingen.
Onze aller jongste plattelanders.
Onze jongste traditionalisten.
Onze aller jongste buitenlandse traditionalisten.
Onze prachtwijkbewoners
Onze aller jongste grut van onze succesvolle prachtwijkbewoners.
Het grut van onze kapitaalkrachtige bosbewonertjes.
Het grut van onze kapitaalkrachtige provinciebewoners.
Onze hoogst persoonlijke eigenste doelgroep
rijkelijk en gul getrakteerd wordt,
op het aller, aller vernieuwendste smart theater.
Maat theater, gymzaaltheater, zwarte doos theater.
Zo hoor ik iedereen, luid kirrend en kermend,
kortom voor eeuwig gelukkig in de Nieuwe Culturele
Ondernemers Hemel.
Zo, dat is eruit.

Bij ons in het portaal stinkt het naar dood en bederf,
onze buurt wordt al jaren geteisterd door muizenplaag,
dus wij denken aan een aantal vergiftigde lijkjes in ons meterkastje,
ik pak een ouwe krant, voor het geval ik een dooie muis vind
en mijn oog valt onmiddellijk op een alinea uit een artikel van Hein Janssen
over de opening van het Tin. Jongens.
Ik citeer:

Bij de opening waren vooral veel **kunstmanagers** en **kunstabo's** aanwezig.
Echte artistiekelingen liepen er nauwelijks rond,
behalve dan het dansechtpaar Han Ebbelaar en Alexandra Radius en Johan Doesburg,
artistiek leider van het Nationale Toneel.
**Wat opviel, was dat veel kunstmannen,
sterk gebruinde hoofden hadden,
hetgeen kan duiden op mooi weer
dan wel een fin de saison gevoel.
De dames waren voornamelijk geblondeerd of grijs,
en dronken vooral witte wijn.**

De recensies zijn al aan het uit sterven.
Over het jeugdtheater is het in de pers zowat windstil,
maar nu gaan onze critici over onze huidstint
publiceren en over wat er zoal gedronken wordt.
Dit ruikt naar dooie muis.

In een land waar een derde van de jonge moslims
zich niet meer welkom weten, dankzij meneer Wilders
Wat zegt dat?

In een land waarin men niet of nauwelijks nog
voorstellingen recenseert, wat zegt dat over dat land?

Uit de voorstelling Alfa.

Ik heb niet gehuild

ik luisterde gewoon niet naar het joelen

aan de andere kant van het deurtje

naar de kinderen waar ik toch niet bij hoorde

naar de juffrouwen waar ik toch niet bij hoorde

naar de meesters waar ik niet bij hoorde

naar de school waar ik niet bij hoorde

en dan gaat de bel

en wordt het plotseling heel stil

en hard door de stilte heen klinken de bevelen van de meesters

uit openstaande ramen de speelplaats over

dringen bij mij naar binnen

stapelen zich op achter het deurtje in het weeceetje

waar ik volkomen vergeten neergehurkt zit

Spiernaakt onder de bevelen die op mij neerkomen

lijkt het wel of ik op de wereld ben gezet

om voortdurend in mijn blootje te staan

om voortdurend bevelen te moeten aanhoren

en hoe harder ik mijn oren dichtknijp

hoe meer het er worden

ze stormen op me af

uit de vensters van de klassen

uit de keukens van de huizen

uit de slaapkamer

de kerk de straat

de slagerij van slager Schram

uit de kazerne bevelen

En was er ooit één minuut zonder bevel?

4. Fragment Alfa Jeugd

5. Alfa Opgesloten

Met hop je bed uit

en hop bidden

en hop je plasje doen

en voort met hop bidden

en hop eten

en hop bidden

en hop een kus aan je vader die opstapt

en hop een kus aan je moeder die thuisblijft
en hop je tas
en hop recht naar school met in je hand je tas
en voort met hop bidden
en hop zwijgen
en hop spelen
en hop ophouden met spelen
en hop aan het bord
en hop je les
en hop je armen omhoog
en hop je armen omlaag
en voort met hop bidden
en hop zwijgen
en hop zingen
en hop ophouden met zingen
en hop honderd keer schrijven
ik moet behoorlijk leren zingen
en hop tweehonderd keer schrijven
ik moet zingen wanneer mij bevolen wordt dat ik moet zingen
en hop driehonderd keer schrijven
ik moet het gezag van mijn meester erkennen
en hop drieduizend driehonderd keer schrijven
ik moet ik moet ik moet ik moet
en voort met hop bidden
en hop recht naar huis
en hop naar de kerk
en hop op je knieën
en hop je hoofd buigen
en hop je zonden
en hop vergiffenis vragen voor al je zonden
voor de bal die je gestolen hebt
of voor de bal die je niet gestolen hebt
maar waarvan iedereen zegt dat je hem gestolen hebt
zodat je hem ten slotte toch gestolen hebt
en vergiffenis voor al je vuilakkerij
toen de grote jongen zei
dat meisjes het anders doen dan jongens
en jij daarop zei dat je dat wel wilde ik zien
en de grote jongen zei
kom mee dan laat ik je wat zien
en hoe je verbaasd naar al dat wit gestaard had
waar haar glinsterende water uit geklaterd was
en hop gehoorzaam zijn

en hop voor één keer liegen
dat je niets gezien hebt
ook niet die nacht dat je vader
je moeder sloeg
en dat je niets gehoord hebt of gezien
van wat je hebt gehoord en gezien
die andere nacht toen het vakantie was
en het kermis was
en de vaders beneden in het café rond de biertafels zaten
en ook de moeders in het café zaten
en elkanders borsten maten
en de vaders riepen
en de moeders lachten
en de vaders naar de moeders liepen
en iedere vader een andere moeder nam
om haar borsten te meten
en hop in de processie
en hop neerknielen in het stof
en neerknielen in de modder
en knielen op de keien
en knielen in de sneeuw
en hop lammetje zijn
en hop engel zijn
en hop Jezus zijn
en hop heilig zijn
en hop meedoen
en heilig zijn
en meedoen
en heilig zijn
en voort met hop bidden
en hop je handen vouwen
en hop bidden voor je grootvader
opdat hij gezond moge blijven
en hop bidden voor je grootmoeder
die al lang geleden doodgegaan is
en je meter was
en hop bidden voor je andere grootvader
die nog altijd niet is doodgegaan
en al bijna honderd jaar is
en je peter is
en hop bidden voor je ouders
en de bisschop
en de koning

en de koningin
en hop een kakje doen
en hop naar je bed
en hop op je rug
en hop op je zij
en hop de ogen dicht
en hop naar de hemel
en hop naar de hel
en voort voort voort
en nog was dit niet alles
nog oneindig veel meer bevelen waren er
En ik wist dat het nergens toe diende
dat je ergens van wegliep
want dat zoveel nieuwe bevelen
en zoveel nieuwe klappen al voor je klaar lagen
terwijl je voor de vorige nog steeds op de loop was
en je dus zonder ophouden op de loop was
voor al die klappen en bevelen
en dat het een heerlijk ontsnappen was
om uren dagen weken
zo te staan zo schildwacht te staan
hijgend in de zon
als een pilaar uit de kerk
en misschien ook was het dan pas goed
wanneer je niet meer sprak
niet meer bewoog
nooit meer bewoog
voor altijd stil in het schildwachthuisje
An luister je An? Luister je An?

6. Alfa Jeugd

Hans.

We hebben zo ontzettend veel materiaal weggegooid tijdens de repetities van Drempele. Soms gingen de scènes gewoonweg te ver, of waren ze te 'kinderachtig'

of in het geval van Drempele te 'verhalend'.

Dat verdroeg "Drempele" niet, verhalende scènes.

Het idee was al raar, drie mannen op zoek naar de kern van de aarde.

Nu zijn het ook drie mannen op zoek naar de kern van het stuk.

Maar wat blijkt, dat kan dus ook!

Het is een sfeer die we willen oproepen, iets associatiefs.

Het mag alle kanten op gaan, maar het heeft wel degelijk een duidelijke montage nodig.

Die 60 bizarre minuten zijn met veel bloed, zweet en tranen aan elkaar gelijmd.

Het is onderhoudend en wij als makers en spelers hebben in elke scène een wezenlijk belang gevonden.

Het is niet zomaar onzin!

We hebben zeer positieve recensies gekregen met koppen als “Drempelen biedt onderhoudende onzin” en “Boeiende hobbels”.

Ook reacties van mensen: “We vonden het fantastisch, het gaat natuurlijk nergens over, maar fantastisch! Bedankt!”. Ja, bedankt...

Het gaat nergens over, moet het altijd ergens over gaan?

Voor ons gaat het wel degelijk ergens over.

We maken niet een voorstelling die nergens over gaat.

We zweten liters zweet, zitten onder de blauwe plekken, verrekte spieren en mentaal zijn we soms ook gekneusd (kijk maar naar mijn ‘bijltje-erbij-neerleggen-verhaal’ in Den Haag). We werken keihard, toch niet voor iets wat nergens over gaat?!

Het zijn jongensdromen, dit is waar we mee bezig zijn elke dag, niet om eventjes onzin te maken, maar beelden waar we belang bij voelen. En om dat woord gaat het: ‘voelen’, dat je onze voorstelling spannend vind terwijl je niet goed kunt begrijpen waarom.

Het is associatief, geen logisch verhaal van A tot Z, maar wel iets wat je bezig houdt, wat je fantasie prikkelt, zoals je kunt hebben bij de films van David Lynch.

Ik denk dat jouw voorstellingen ook je jongensdromen zijn, moet nu vooral denken aan “De Heerlijkheid van Asten”. Dat was geen jeugdvoorstelling. Dat ging volgens mensen best ver. Een jongetje met homoseksuele gevoelens, ongelooflijke verliefdheid bij een jongen wiens rug verbrand is, een zwarte engel in het dorp, meneer Kalie die zijn handjes niet thuis kan houden, mevrouw Kalie in haar alkoof (dat is toch een beeld om een schilderij van te maken!!) met een ijsco in de hand, het nieuwe meisje in het dorp dat niet weet wat ze meemaakt, een zoon overreden met een wagen, enzovoorts, dat kun jij allemaal in anderhalf uur stoppen. Fantastisch! Met Sjors en Sacha (In Drempelen) zitten we helemaal aan de andere kant, maar die kant moet er ook zijn! Bij ons kan er iemand overreden worden, maar die staat even later weer vrolijk op.

En de slager danst met zijn varken.

En er moet al helemaal niet gecensureerd worden. Zoals wij ooit in Gouda een tipje van censuur beleefden met ‘Gasten’. Er zat een gebedje in, respectvol weliswaar, maar wij mochten in een theatervoorstelling niet God aanspreken. De scène daarna, waarin een lijk vast komt te zitten in de deurpost en mannen de deur tegen zijn hoofd aanknalden om het lijk het hoekje om te krijgen mocht weer wel. Wij dachten dat daar het probleem lag, maar het was enkel het aanspreken van God.

14 Augustus Koningsplein 14 a.

Beste Maurits.

En de slager danst met zijn varken.
Wat een bloedmooie zin, wat een fijne lange mail
en wat een zoektocht toch naar de zingeving van wat we doen.

Mijn Alfa zit erop, ze spelen het nog zes keer,
maar ik zie hem niet meer, ben tevreden.
Maar Herman voelt zich een beetje alleenig en soms ook een beetje tobberig.
Alfa is natuurlijk bij uitstek geen zomerfestival ding,
maar ik vond het juist een uitdaging om iets aan de rand te maken,
iets waar je je best voor moet doen,
iets wat je misschien niet meteen kan verteren,
maar wat de volgende dag misschien pas binnenkomt.
Toch doet het een beetje zeer, als je voelt dat een gedeelte van 't publiek afnokt,
Ach waarschijnlijk wederom een podium dat zijn poorten voorgoed gaat sluiten
voor iets wat ik zelf heel goed vind en heel mooi.
Voor mijzelf vind ik dat niet zo erg, maar voor Herman,
die ik een waanzinnig goed en zeer muzikaal acteur vind, is dat fnuikend.
Hoorde bovendien van Herman dat mijn vriend Willem uit Enschede de voorstelling wel
had gezien, maar hem nogal zwaar vond.
Daar word ik nou wreed sacherijnig van,
dat woord **zwaar** dat stom vervelende woord **zwaar**
wat ik gewoon nooit meer wil horen,
misschien bedoelde hij stierlijk vervelend, o.k. soit.
misschien hemeltergend pretentieus, o.k. soit.
misschien opgeklopte woordenschuim, zou ik begrijpen,
hij mag alles zeggen als het maar niet het woord **zwaar** is.
Het is verdomme muziek, misschien ernstige muziek, maar **zwaar**?
Volgend jaar maak ik de **zwaarste** voorstelling aller tijden
met jou Maurits in de hoofdrol! 5000 kilo pik zwart **zwaar** toneel.
Hij roept al sinds ik niet meer met hem werk, dat mijn voorstellingen **zwaar** zijn of in het
geval van de Carmen, een franse opera van twee uur, lach niet,
te **braaf**, ik zweer het je te **braaf**,
wat zou Willem zelf maken op dat fröbelschooltje in Enschede: Hele lichtvoetige stukjes
met een stout pikanterietje, Heleen van Royen in der onderbox
in het balletjesbad in Hellendoorn?
Als het in godsnaam maar relativerend is, jongens, als het maar niet te veel wil,
als het maar niks vraagt, gewoon erbij zitten en vermaakt worden,
dat willen we en vooral niet zo serieus.

Uit de voorstelling Alfa.

Je moet niet huilen
zegt de man
zegt de stem met de tabaksadem
die me hard tegen de grond drukt
op de cementen vloer van de bunker
het doet geen pijn
straks moet je God zeggen
dat je spijt hebt
want dat je weet
dat het leven heilig is
dat het lichaam heilig is
dat dit hier ook heilig is
en daarna zegt de man niets meer
maar nog altijd is er de hand op mijn borst
die me neerdrukt
een grote zware hand met duizend vingers
en iedere vinger die me neerdrukt
mijn God laat hem nooit meer God zeggen
laat hij zijn lippen op mijn navel drukken
maar laat hem nooit meer God zeggen
laat zijn kin op mijn buik
laat de haartjes van zijn baard
als scherpe mesjes in mijn vlees prikken
en laat hem nog eens
en nog eens doen
wat hij gedaan heeft
en laat hem nog eens
nog eens smeken
dat ik bij hem zou doen
wat hij bij mij gedaan heeft
maar laat hem nooit meer God zeggen
laat er nu nooit meer iemand God zeggen
laat ze zot zeggen
of luiaard
of leugenaar
of lafaard
laat ze alles zeggen wat pijn doet
en alles wat waar is misschien
of niet waar is misschien
maar laat ze nooit meer God zeggen
en laat ze op me afkomen

7. Alfa Thema Variatie 1

met hun vuisten in hun broekzakken
met hun ogen als spleten
laat ze me uitschelden
laat ze roepen dat ik dat getekende mannetje
in die stinkende bunker ben
mannetje met die lamme plasser
maar laat ze nooit meer God zeggen
laat ze alles doen wat mensen willen doen
en alles zien
waarnaar mensen willen kijken
en alles horen
waarnaar mensen willen luisteren
en alles ruiken
waaraan mensen willen ruiken
en alles betasten
wat mensen willen betasten
en alles zeggen
wat mensen willen zeggen
maar laat ze nooit meer God zeggen
zoals de man met de tabaksadem
God om vergiffenis vraagt
in de stinkende bunker
waar An's naam tussen andere namen
op de buik van het getekende mannetje gekrast is
terwijl de tranen over mijn kaken stromen
omdat ik niets heb gezegd
niets heb gedaan
alleen geluisterd
naar het schreeuwende nee
dat als een mes door mijn kop sneed

8. Alfa Verwarring

Dat ik haar zou vinden
want iedere stap was een stap dichterbij
en toen ik eindelijk voor haar stond
haar ene schoen in mijn ene hand
haar andere schoen in mijn andere
toen ik zag hoe vredig ze tegen de boom aanleunde
hoe ze naar me opkeek naar me lachte
onbeweeglijk met het hoopje kleren aan haar voeten
en haar handen op haar buik in een schelp gevouwen
toen begreep ik dat ze daar al eeuwen en eeuwen wachtte
en ik knielde neer in het gras
en vlijde ik mijn hoofd op de plaats

9. Alfa Gedachten

**waar ik de schelp had weggenomen
en ik voelde de warmte van het wachten
dat al eeuwen en eeuwen in haar was
en nu in deze stilte
hield ik haar lichaam in leven
roerloos met mijn hoofd op haar buik
hield ik de aarde in leven
de bomen het bos
de dag de kleuren het licht
en alles wat er in dit leven in leven was
hield ik in leven
roerloos
met mijn hoofd op haar buik**

Beste Maurits.

“Honderdduizend schietgebedjes in een kleedkamer”, dat wordt je nieuwe voorstelling onder de werktitel “De Kinderen van Gouda” en terwijl buiten de kleedkamer de slager met zijn varken danst, smeken de kinderen Gods in de Kinderen van Gouda om de terugkeer van de moraal in het jeugdtheater net zoals Wouter Bos graag de moraal terug ziet in zijn partij.

Mag er alstublieft een boodschap in verwerkt zitten,
en nu willen we voortaan weer wat leren van uw theater, meneer Van den Boom?
Einde aan 't moraallose kindertheatertijdperk.

Hans.

Ik heb nog zitten nadenken over het 'jong talent' onderwerp waar je het over had.

Want wat is eigenlijk het probleem?

Of is er geen probleem?

Jong talent is namelijk altijd welkom.

Jong talent is nodig om te blijven bestaan.

Jong talent is bij voorbaat verfrissend en meestal ook vernieuwend

Jong talent is hip!

Daar ligt het probleem. Iedere verse student van de toneelschool wil zo'n stempel, het liefst gedrukt op krantenpapier, anders tel je niet mee! Maar wat ik mij afvraag: Is het echt een ding van 'nu'?

Ik heb wel de indruk dat het nu behoorlijk om jong talent draait, maar is het niet altijd zo geweest? Omdat er altijd jong talent nodig is?

Of heeft het misschien een andere naam gehad?

Dus misschien staat jong talent nu centraal, anders krijg je geen subsidie. Het gezelschap waar ik nu voor werk heeft het 'jong talent' stuk behoorlijk beschreven. Het antwoord of er subsidie zou komen was positief maar wel met de opmerking "In dit geval stellen wij geen prioriteit aan het stimuleren van jong talent"

Dat snap ik nog steeds niet.

Beste Maurits

Ik heb niet het idee dat ik iets aanraak van deze tijd,
dat ik iets zinnigs zeg over het jeugdtheater,
het vuurwerk waar Cees naar verlangt is een nat pakje rotjes aan het worden,
ik schreef je al enigszins cryptisch
dat de moraal misschien weer terug moet in het jeugdtheater,
ik hoor bij de generatie die het hardst geschreeuwd heeft
dat moraliteit uit den boze is, nu lees ik van allerlei cultuurfilosofen in het NRC
Handelsblad, dat uiterlijke beleefdheidsvormen
en sociale conventies nooit doel op zich mogen zijn
maar dienen als uiting van achting voor de anderen
en dat het beslist geen kwaad kan als dat in het gezin en op school
weer wat meer bijgebracht wordt.

Ik ben het daar mee eens, maar hoe dat te vertalen in een voorstelling.

Het duizelt me, mijn voorstellingen zijn voor mij verhalen van muziek,
verhalen van glas, verhalen over het ongerijmde.

Mijn voorstellingen zijn vorm studies,

mijn voorstellingen gaan niet waarover ze zeggen waarover ze gaan, mijn voorstellingen
zijn dat wat ik me voorstel los van politiek of moraal.

Hans.

*Eigenlijk wil ik gewoon zeggen dat ik er nog maar net ben
dat ik nog niet zoveel verstand van jeugdtheater heb.*

Maar dat ik met ongelooflijk veel plezier met andere het wiel wil uitvinden.

Eigenlijk zoals jij dat ook gedaan hebt.

Ja, ik denk aan de eerste voorstelling van de Blauwe Zebra
uit negentien vijf en tachtig,

ik ben in 2010 zo'n 25 jaar aan het werk, zo'n zestig voorstellingen verder.

Hoe ik in die eerste, probeer alle ongerijmdheid mee te nemen,
droomde net als jullie nu over de slager die danst met zijn varken,

over de aanval van een tijger in een overvolle wachtkamer,

over mijn dode zwager die ik in mijn armen droeg,

over een ober met een tafel op zijn rug,

over het verlangen in een oerwoud te verdwijnen,

sowieso te willen verdwijnen,

over mannen met vierkante hoofden,

geschilderd als de huid van een zebra,

het zwart, kobalt blauw,

over een gat in de heg.

Nu 2009, denken we in formats,

en ik denk elke dag weer op nieuw hoe daaraan te ontsnappen,
maar het benauwde verstikkende management denken
heeft me ook iets teruggegeven: Het gat in de heg,
en wonderwel lukt het me, vraag niet hoe, ik vind ruimte, ik krijg ruimte, ik neem ruimte
lucht, ik krijg lucht: Een gat in de heg.

De Carmen, De jonge Matthäus, met de originele live uitgevoerde muziek uit de
Matthäus Passion door Johan Sebastiaan Bach samen met het Residentie Orkest
de Aida, die ik voor kinderen ga bewerken,

mijn duivenact voor het Residentie Theater in Den Haag,
waarin ik het geluid van de stad teruggeef aan de kinderen,
pogingen te ontsnappen aan het format: Het gat in de heg.

De voorstelling Alfa, geen jeugdtheater, het versnijden van prachtige muziek van Laetitia
van Krieken met de tekst van Ivo Michiels, een voorstelling over een benauwde wereld
waar idem dito een man probeert te ontsnappen, het gat in de heg.

2009 2010, laat het, het seizoen zijn van: Het gat in de heg.

13 September 2009.

Herman van de Wijdeven, Laetitia van Krieken, Maurits van den Berg, Hans van den
Boom.